

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

06.12.2021 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIIS TREŚCI

Przepisy GAAR nie mogą być stosowane retrospektywnie, wyrok NSA z 25 listopada 2021 r., sygn. II FSK 670/19

3

Brak obowiązku składania kwartalnych deklaracji akcyzowych u podmiotu, który w ramach prowadzonej działalności akcyzowej dokonuje wyłącznie zużywania wyrobów akcyzowych na cele uprawniające do zastosowania kolejno: zwolnienia od akcyzy oraz stawki 0 zł akcyzy ze względu na przeznaczenie zużywanych wyrobów – interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 8 października 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4013.201.2021.1.JS.

4

Przepisy GAAR nie mogą być stosowane retrospektywnie, wyrok NSA z 25 listopada 2021 r., sygn. II FSK 670/19

Spółka, występując z wnioskiem o wydanie interpretacji, chciała upewnić się co do podatkowych skutków nabycia znaków towarowych w 2013 r., opłat licencyjnych i przekształcenia w 2015 r. Organ podatkowy odmówił jednak wydania interpretacji, z uwagi na możliwość zastosowania klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania. Spółka zaskarżyła odmowę, a WSA we Wrocławiu ją uchylił.

Główna oś sporu pomiędzy organami podatkowymi a podatnikami sprowadzała się do brzmienia art. 7 ustawy nowelizującej, wprowadzającego omawianą regulację, zgodnie z którym jej przepisy „(...) mają zastosowanie do korzyści podatkowej uzyskanej po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy”.

Powyższe brzmienie przepisu ustawy nowelizującej zrodziło problem wyznaczenia czasowych granic stosowania GAAR, bowiem przyjęte przez ustawodawcę rozwiązanie intertemporalne oznaczało, iż ocena, czy dana korzyść jest skutkiem sztucznego działania, mogło w praktyce obejmować czynności podjęte przed 15 lipca 2016 r.

Zdaniem WSA we Wrocławiu, regulacja art. 7 ustawy nowelizującej wyraźnie wskazuje, że przepisy o GAAR mają zastosowanie do czynności dokonanych po dniu po dniu wejścia jej w życie, czyli po 14 lipca 2016 r. Zakres czasowy stosowania ustawy został wyraźnie powiązany z dokonaniem czynności. Tymczasem dla każdej czynności można ustalić konkretny moment, datę jej dokonania. Klauzula przeciwko unikaniu opodatkowania będzie stosowana do każdej czynności stanowiącej unikanie opodatkowania dokonanej pod rządami ustawy. Istotne będzie, kiedy, tj. przed, czy po wejściu w życie ustawy, nastąpi dokonanie

czynności. Moment jej przygotowywania nie ma żadnego znaczenia dla stosowania ustawy. Tak samo bez znaczenia jest, czy czynność stanowiąca unikanie opodatkowania została poprzedzona innymi czynnościami i ile ich było.

Potwierdził to NSA, który również zwrócił uwagę na wejście w życie klauzuli. Jak wskazał NSA w ustnym uzasadnieniu, sąd pierwszej instancji słusznie stwierdził, że skoro zdarzenia związane z nabyciem znaków i przekształcenia miały miejsce przedtem, to nie można mówić o stosowaniu do nich klauzuli.

Komentarz eksperta

W omawianym orzeczeniu NSA (zgadzając się z sądem administracyjnym pierwszej instancji) wskazał w ustnych motywach rozstrzygnięcia, iż przy stosowaniu przepisów GAAR istnieje wyraźna cezura czasowa, tj. czynności dokonane przez podatnika przed 15 lipca 2016 r. nie mogą być oceniane pod kątem zastosowania regulacji z art. 119a OP. W konsekwencji, do czynności, które miały miejsce przed 15 lipca 2016 r., przepisy GAAR nie mogą mieć zastosowania, nawet jeśli korzyść podatkowa wystąpiła/wystąpi po tej dacie.

Tym samym, orzeczenie NSA potwierdza, iż zastosowanie reguły bezpośredniego działania, co do skutków powstałych przed wejściem w życie przepisów GAAR, powodowałoby *de facto*, retrospektywność przepisów prawa, co sprzeczne jest z regułą *lex retro non agit*.

DANIEL SZCZEPANIK
DORADCA PODATKOWY
RADCA PRAWNY

Brak obowiązku składania kwartalnych deklaracji akcyzowych u podmiotu, który w ramach prowadzonej działalności akcyzowej dokonuje wyłącznie zużywania wyrobów akcyzowych na cele uprawniające do zastosowania kolejno: zwolnienia od akcyzy oraz stawki 0 zł akcyzy ze względu na przeznaczenie zużywanych wyrobów – interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 8 października 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4013.201.2021.1JS.

Od 1 lipca br. do ustawy akcyzowej (tj. Dz.U. 2020 r. poz. 722, ze zm.) dodany został art. 24e, nakładający w określonych sytuacjach obowiązek składania przez podatników kwartalnych deklaracji akcyzowych w zakresie wyrobów:

- objętych zwolnieniem od akcyzy, z wyjątkiem zwolnień częściowych lub zwolnień realizowanych przez zwrot akcyzy, lub zwolnień ubytków wyrobów akcyzowych, lub całkowitego zniszczenia niektórych wyrobów akcyzowych (dalej: wyroby zwolnione od akcyzy), oraz
- wymienionych w załączniku nr 2 do ustawy, opodatkowanych stawką 0 zł akcyzy ze względu na przeznaczenie wyrobów (dalej: wyroby ze stawką 0 zł akcyzy).

W omawianej sprawie Wnioskodawca jest podmiotem prowadzącym działalność m.in. z wykorzystaniem ww. wyrobów akcyzowych. Spółka jest zarejestrowana dla celów akcyzy w Centralnym Rejestrze Podmiotów Akcyzowych i posiada status podmiotu zużywającego (dotyczy wyrobów zwolnionych od akcyzy), a także zużywającego podmiotu gospodarczego (dotyczy wyrobów ze stawką 0 zł akcyzy), o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 22 i 22a ustawy akcyzowej. Spółka nabywa w Polsce od uprawnionych podmiotów (tj. prowadzących skład podatkowy) oraz następnie zużywa w ramach swojej działalności ww. wyroby akcyzowe.

W związku z powyższym zwróciła się ona z wnioskiem o interpretację indywidualną, aby potwierdzić, czy ma obowiązek składać kwartalne deklaracje akcyzowe w zakresie opisanej działalności. Dyrektor KIS zgodził się ze stanowiskiem Spółki i potwierdził, że nie będzie na

niej ciążył taki obowiązek. W ocenie organu podatkowego, w przypadku nabycia w Polsce wyrobów:

- zwolnionych od akcyzy ze składu podatkowego przez podmiot zużywający, który zużyje je zgodnie z przeznaczeniem; a także
- w przypadku przemieszczenia ze składu podatkowego do zużywającego podmiotu gospodarczego wyrobów ze stawką 0 zł do celów uprawniających zastosowanie tej stawki

- obowiązek podatkowy powstanie w stosunku do tych wyrobów na wcześniejszym etapie obrotu. Nie będzie podatnikiem akcyzy podmiot działający w charakterze podmiotu zużywającego oraz zużywającego podmiotu gospodarczego, zużywający ww. wyroby zgodnie z deklarowanym przeznaczeniem i dochowujący pozostałych warunków formalnych.

Komentarz eksperta

W związku z wprowadzeniem w lipcu br. przepisów dotyczących kwartalnych deklaracji akcyzowych, pojawiło się szereg istotnych wątpliwości dotyczących zakresu stosowania tych regulacji w praktyce działalności podmiotów akcyzowych. Odzwierciedleniem tego jest m.in. wydanie przez Ministerstwo Finansów komunikatu z 15 czerwca br. (na portalu podatki.gov.pl – „Informacja dla podmiotów – deklaracje w akcyzie od 1 lipca 2021 r.”), w którym podjęto próbę wyjaśnienia części z tych wątpliwości.

Ministerstwo Finansów wskazało w ww. komunikacie, że nowy obowiązek składania deklaracji podatkowych za okres kwartalny dotyczy tych podmiotów zużywających wyroby zwolnione od akcyzy czy też opodatkowanych stawką 0 zł akcyzy ze względu na ich przeznaczenie, dla których nie wystąpił „inny tytuł akcyzowy” do złożenia tradycyjnej deklaracji akcyzowej za okresy miesięczne (np. w sytuacji gdy dany podmiot dokonuje czynności opodatkowanych w zakresie wyrobów gazowych zarówno opodatkowanych stawką pozytywną akcyzy, jak też zwolnionych od akcyzy, w zależności od ich przeznaczenia). Cieszy więc, że po

początkowym okresie niepewności, po wydaniu ww. komunikatu przez Ministerstwo Finansów, kształtuje się spójna praktyka interpretacyjna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej.

Omawiana sprawa ma szczególne znaczenie dla podmiotów, których działalność akcyzowa zamyka się w obszarze nabywania i zużywania na własne cele ww. wyrobów akcyzowych. Warto przy tym odnotować, że stanowisko Dyrektora KIS odnosi się do modelowej sytuacji, w której dany podmiot zużywający ww. wyroby dokonuje ich zużycia zgodnie z deklarowanym przeznaczeniem na cele uprawniające do stosowania tych preferencji akcyzowych (np. gaz propan do celów opałowych, czy niektóre wyroby energetyczne używane do celów innych niż napędowe/opałowe). Wówczas, co do zasady, rzeczywiście obowiązek podatkowy w akcyzie nie powinien powstać u podmiotu zużywającego ww. wyroby, a w efekcie nie będzie on podatnikiem akcyzy, którego dotyczy obowiązek składania deklaracji kwartalnych.

Przy czym, art. 8 ust. 4 pkt 1 i 2 ustawy akcyzowej przewidują wyjątki od powyższej zasady, uznając za czynność opodatkowaną akcyzą odpowiednio: zużycie wyrobów akcyzowych określonych w załączniku nr 2 do ustawy (o których mowa w art. 89 ust. 2 ustawy) do produkcji innych wyrobów oraz zużycie napojów alkoholowych (o których mowa w art. 32 ust. 4 pkt 2 i 3 ustawy) przez podmiot zużywający. Ministerstwo Finansów w ww. komunikacie wskazało, że w tym zakresie podmioty zużywające (np. alkohol etylowy do produkcji octu, olejków eterycznych) oraz zużywające podmioty gospodarcze (np. zużywające wyroby energetyczne do produkcji farb lub lakierów) zobowiązane są do składania deklaracji kwartalnych.

MATEUSZ ŚLIWIŃSKI
STARSZY KONSULTANT

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIIS TREŚCI

Kwestia rozliczenia przez korzystającego w kosztach podatkowych składek z tytułu ubezpieczenia samochodów osobowych, użytkowanych na podstawie umów leasingu, wyrok NSA z 23 listopada 2021 r., sygn. II FSK 542/19	7
Płatności z tytułu zawieranych umów faktoringowych nie stanowią kosztów finansowania dłużnego w rozumieniu art. 15c ust. 12 ustawy CIT, wyrok WSA w Warszawie z 25 listopada 2021 r., sygn. III SA/WA 828/21	7
Kwestia zastosowania zwolnienia przedmiotowego na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 58 ustawy CIT przez niemiecki fundusz inwestycyjny, wyrok NSA z 25 listopada 2021 r., sygn. II FSK 1176/19	7
Przesłanki oprocentowania nadpłat w świetle art. 77 § 1 pkt 1 w zw. z art. 77 § 4 i art. 78 § 3 pkt 1 Ordynacji podatkowej, wyrok NSA z 24 listopada 2021 r., sygn. I FSK 174/21	7
Rozliczenie pomiędzy importerem a spółkami finansującymi, polegające na wypłacie różnicy pomiędzy szacowaną wartością przedmiotu leasingu a rzeczywistą ceną sprzedaży stanowi koszt uzyskania przychodów, wyrok NSA z 23 listopada 2021 r., sygn. II FSK 507/19	8
Kwestia zgodności art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. c ustawy VAT z Dyrektywą 112 oraz zasadami neutralności i proporcjonalności, postanowienie NSA z 23 listopada 2021 r., sygn. I FSK 2310/19 - pytanie prejudycjalne do TSUE	8

Kwestia rozliczenia przez korzystającego w kosztach podatkowych składek z tytułu ubezpieczenia samochodów osobowych, użytkowanych na podstawie umów leasingu, wyrok NSA z 23 listopada 2021 r., sygn. II FSK 542/19

Z art. 17j ust. 2 pkt 2 ustawy CIT, wynika, że co do zasady, składek na ubezpieczenie samochodu nie zalicza się do opłat leasingowych. Jeżeli więc w umowie leasingu zastrzeżono, że to korzystający będzie ponosił ciężar składek na ubezpieczenie niezależnie od opłat za używanie, kosztami uzyskania przychodów korzystającego będą składki na ubezpieczenie samochodu, aczkolwiek zastosowanie znajdzie ograniczenie wynikające z art. 16 ust. 1 pkt 49 ustawy CIT.

Tym samym, skoro z przedstawionych okoliczności wynika, że to korzystającego (spółkę) w wyniku zawarcia umowy z finansującym obciążać będą koszty ubezpieczenia, to będzie on mieć prawo do zaliczenia wydatków z tytułu składek ubezpieczeniowych do kosztów uzyskania przychodów, ale zastosowanie znajdzie wtedy art. 16 ust. 1 pkt 49 ustawy CIT.

Płatności z tytułu zawieranych umów faktoringowych nie stanowią kosztów finansowania dłużnego w rozumieniu art. 15c ust. 12 ustawy CIT, wyrok WSA w Warszawie z 25 listopada 2021 r., sygn. III SA/WA 828/21

Faktoring pełny nie generuje kosztów finansowania dłużnego, bowiem faktor nabywa wierzytelność w sposób definitywny, a więc bez prawa regresu wobec faktoranta. Otrzymane środki finansowe stanowią zatem definitywne przysporzenie spółki (faktoranta) i nie podlegają zwrotowi, a skoro tak - to nie są to środki, które stanowiłyby przedmiot udzielenia przedsiębiorcy finansowania.

Kwestia zastosowania zwolnienia przedmiotowego na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 58 ustawy CIT przez niemiecki fundusz inwestycyjny, wyrok NSA z 25 listopada 2021 r., sygn. II FSK 1176/19

Fundusze inwestycyjne zamknięte z państw członkowskich lub EOG i fundusze inwesty-

cyjne polskie mogą - co do zasady inwestować - w spółki transparentne podatkowo, jednakże dochody osiągnięte z tych inwestycji nie podlegają zwolnieniu i podlegają opodatkowaniu jako dochody z działalności gospodarczej stosownie do art. 5 ust. 3 ustawy CIT lub od dnia 1 stycznia 2018 r. część z nich będzie opodatkowana jako przychody z zysków kapitałowych, zgodnie z art. 7b ust. 1 pkt 4 ustawy CIT.

Zwolnienie przedmiotowe ustanowione w art. 17 ust. 1 pkt 58 ustawy CIT, dotyczy natomiast tych dochodów, które są osiągnięte z lokowania środków pieniężnych w papiery wartościowe, instrumenty finansowe i inne niż udziały w spółkach transparentnych podatkowo prawa majątkowe.

Przesłanki oprocentowania nadpłat w świetle art. 77 § 1 pkt 1 w zw. z art. 77 § 4 i art. 78 § 3 pkt 1 Ordynacji podatkowej, wyrok NSA z 24 listopada 2021 r., sygn. I FSK 174/21

Jeżeli art. 77 OP przewiduje zwrot nadpłaty, ale konkretna jednostka redakcyjna tego przepisu nie została objęta art. 78 § 3 lub 5 OP, oznacza to, że ustawodawca nie przewidział okresu, ewentualnie początku okresu za który przysługuje oprocentowanie, a w konsekwencji nie można uznać, że oprocentowanie w tym przypadku przysługuje. Odmienna wykładnia art. 78 § 3-5 OP jest niezgodna z zasadą racjonalności ustawodawcy, która nie pozwala domniemywać luki prawnej w sytuacji, gdy przepisy przewidują katalog zamknięty sytuacji, w których przysługuje oprocentowanie nadpłaty.

Jeżeli zostanie wydana nowa decyzja, jeżeli nadpłata powstała w związku z uchyleniem poprzednich decyzji organu I instancji, tj. wystąpi sytuacja przewidziana w art. 77 § 1 pkt 1 OP, spółce będzie przysługiwać oprocentowanie z uwagi na treść art. 78 § 3 pkt 1 OP.

Bez znaczenia dla tej konstatacji jest to, że zwrot nadpłaty zostanie dokonany przed rozpoczęciem terminu z art. 77 § 1 pkt 1 OP. Art. 78 § 3 pkt 1 OP nawiązuje bowiem nie do terminu dokonania zwrotu nadpłaty (jest to termin istotny z punktu widzenia daty początkowej przysługiwania oprocentowania), a do dnia powstania nadpłaty lub dnia wydania decyzji.

Rozliczenie pomiędzy importerem a spółkami finansującymi, polegające na wypłacie różnicy pomiędzy szacowaną wartością przedmiotu leasingu a rzeczywistą ceną sprzedaży stanowi koszt uzyskania przychodów, wyrok NSA z 23 listopada 2021 r., sygn. II FSK 507/19

Zawarcie umowy z importerem w przedmiocie ostatecznego rozliczenia sprzedaży samochodu spowodowane jest niższymi ratami leasingu w trakcie jego trwania, co stanowi zachętę dla klientów dla zawierania umowy w formule niskich rat leasingowych. Z kolei wysoki wykup ma zniechęcać klientów do wykupu samochodu i tym samym zachęcać do zawarcia nowej umowy leasingowej z niskimi ratami w trakcie jej trwania. To z kolei zwiększy przychody z usług leasingu.

Zatem, na tym etapie wystąpi związek ponoszonych kosztów z przychodami. Przedstawiona formuła prowadzonej działalności i ponoszone wydatki, poza związkiem ze wzrostem przychodów związanych z zawieraniem umów leasingowych, mają też związek z przychodami powiązanymi ze sprzedażą ostateczną samochodów leasingowych. Nie należy pomijać, że w wyniku ostatecznego rozliczania się z importerem spółka uzyskuje z jednej strony przychody związane ze sprzedażą samochodów po cenie wyższej niż zakładana, w formule podziału zysku 50/50.

Z kolei w przypadku straty spółka ponosi koszty w tej samej formule 50/50. Związek ww.

kosztów z przychodem jest oczywisty. Skoro mogą przyczynić się do wzrostu przychodów to są kosztem jego uzyskania. A zatem, sporne koszty spełniają warunki ustawowe, a mianowicie zostały poniesione przez podatnika, są definitywne, pozostają w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, poniesione zostały w celu uzyskania (w tym zwiększenia), zostały właściwie udokumentowane i nie znajdują się w katalogu wydatków z art. 16 ust. 1 ustawy CIT.

Kwestia zgodności art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. c ustawy VAT z Dyrektywą 112 oraz zasadami neutralności i proporcjonalności, postanowienie NSA z 23 listopada 2021 r., sygn. I FSK 2310/19 - pytanie prejudycjalne do TSUE

NSA postanowił skierować do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej następujące pytanie prejudycjalne: czy przepisy art. 167, art. 168 lit. a, art. 178 lit. a i art. 273 Dyrektywy 112 oraz zasady neutralności i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. c ustawy VAT, który pozbawia podatnika prawa do odliczenia VAT z tytułu nabycia prawa (rzeczy) uznanego za dokonane dla pozorów w rozumieniu przepisów krajowego prawa cywilnego, niezależnie od stwierdzenia czy zamierzonym skutkiem transakcji była korzyść podatkowa, której przyznanie byłoby sprzeczne z jednym lub kilkoma celami dyrektywy i czy stanowiła ona zasadniczy cel przyjętego rozwiązania umownego?

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIIS TREŚCI

Obowiązki płatnika w związku z wypłatami komplementariuszom zaliczek na poczet zysku , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15 listopada 2021 r., sygn. 0113-KDIP2-3.4011.715.2021.2.ID	10
Określenie terminu powstania prawa do odliczenia podatku naliczonego z faktur wystawionych w ramach procedury „samofakturowania” , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 16 listopada 2021 r., sygn. 0112-KDIL3.4012.59.2021.4.LS	10
Kwestia opodatkowania VAT nieodpłatnego przekazania towarów w ramach udzielonej gwarancji. Prawo do odliczenia podatku w związku z nabyciem albo wytworzeniem towarów nieodpłatnie przekazywanych w ramach udzielonej gwarancji , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 9 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4012.518.1.2021.PK	11
Kwestia ustalenia czy spółka komandytowa powinna posiadać status małego podatnika w przypadku korzystania z 9% stawki podatku oraz ustalenie okresu za jaki powinna badać przychody ze sprzedaży dla ustalenia statusu małego podatnika , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 10 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDWB.4010.37.2021.2.KK	11
Wynagrodzenie za usługi hostingu mieści się w zakresie należności z tytułów wymienionych w art. 21 ust. 1 ustawy CIT , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 18 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.396.2021.1.AK	12
Skutki podatkowe w PCC świadczenia na bazie klauzuli <i>earn-out</i> przy nabyciu akcji od udziałowca , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 8 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB2-3.4014.346.2021.1.MD	12

Obowiązki płatnika w związku z wypłatami komplementariuszom zaliczek na poczet zysku, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15 listopada 2021 r., sygn. 0113-KD IPT2-3.4011.715.2021.2.ID

Z literalnej wykładni art. 30a ust. 6a ustawy PIT wynika, że wolą ustawodawcy było zastosowanie mechanizmu odliczenia od zryczałtowanego podatku naliczonego od przychodu komplementariusza z tytułu udziału w zysku, podatku należnego zapłaconego przez spółkę komandytową za rok podatkowy, z którego przychód z tytułu udziału w zysku został uzyskany. Skoro w art. 30a ust. 6a ustawy PIT, mowa jest o podatku należnym według art. 19 ustawy CIT, to oznacza, że chodzi wyłącznie o możliwość odliczenia od zryczałtowanego podatku od osób fizycznych równowartości odpowiedniej części należnego podatku dochodowego od osób prawnych wynikającego z zeznania rocznego CIT-8.

Nie można podzielić poglądu, że zryczałtowany podatek od przychodów komplementariuszy należy pobrać dopiero wtedy, kiedy upływa termin złożenia zeznania CIT-8. Z art. 24 ust. 5, art. 30a ust. 1 pkt 4 oraz art. 41 ust. 4e ustawy PIT, wynika, że obowiązek poboru zryczałtowanego podatku od przychodów komplementariuszy ciąży na spółce z chwilą wypłaty zaliczek na poczet zysku na rzecz komplementariuszy będących osobami fizycznymi. Zatem, zryczałtowany podatek od bieżących pobrań komplementariuszy na poczet zysku należy rozliczyć (pobrać) każdorazowo w momencie postawienia środków do dyspozycji podatnika (komplementariusza).

Spółka jako płatnik – zgodnie z art. 41 ust. 4e ustawy PIT – będzie obowiązana pobierać zryczałtowany podatek dochodowy, o którym mowa w art. 30a ust. 1 pkt 4 ustawy PIT, od przychodów wypłacanych komplementariuszom z tytułu udziału w zysku spółki w formie zaliczek na poczet zysku. Nie będzie przy tym podstaw do pomniejszenia wartości pobieranego przez spółkę zryczałtowanego podatku dochodowego o kwoty pomniejszenia, o którym mowa w art. 30a ust. 6a-6c ustawy PIT. Nie będzie bowiem znana kwota podatku należnego od dochodu spółki komandytowej, obliczonego zgodnie z art. 19 ustawy CIT, za rok podatkowy, z którego przychód z tytułu udziału w zysku (zaliczka na poczet udziału w zysku) został uzyskany. Spółka – jako płatnik – powinna pobierać więc podatek według stawki 19%, bez pomniejszeń.

Określenie terminu powstania prawa do odliczenia podatku naliczonego z faktur wystawionych w ramach procedury „samofakturowania”, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 16 listopada 2021 r., sygn. 0112-KD IL3.4012.59.2021.4.LS

W analizowanej sprawie zatwierdzenie przez dostawcę otrzymanych faktur, wystawionych przez spółkę w systemie samofakturowania, będzie następować poprzez: akceptację aktywną tj. w drodze pisemnego/mailowego zatwierdzenia przez dostawcę otrzymanych faktur (np. dostawca akceptuje otrzymaną fakturę i przesyła akceptację do spółki drogą mailową), albo poprzez akceptację pasywną (tzw. milcząca akceptacja) – nieprzekazanie przez dostawcę żadnych zastrzeżeń w stosunku do przesłanej drogą elektroniczną faktury, wystawionej przez spółkę w systemie samofakturowania, w terminie określonym w umowie, będzie równoznaczne z zatwierdzeniem/akceptacją danej faktury przez dostawcę, zatem nie występuje sytuacja wskazana w art. 88 ust. 3a ustawy VAT.

Dodatkowo, nabywane przez spółkę od dostawców towary/usługi, których nabycie będzie dokumentować wystawianymi w imieniu i na rzecz dostawcy fakturami na podstawie zawartej z dostawcą umowy o samofakturowanie, będą przez nią wykorzystywane do wykonywania czynności dających pełne prawo do odliczenia VAT.

Stwierdzić należy, że spółce przysługuje/będzie przysługiwać prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego wynikającego z faktur wystawianych w ramach procedury samofakturowania opisanej w niniejszym wniosku (tj. zarówno w drodze aktywnej, jak i milczącej akceptacji) w rozliczeniu za okres, w którym nastąpi wystawienie danej faktury w imieniu i na rzecz dostawcy, o ile przed upływem tego okresu powstał już obowiązek podatkowy po stronie dostawcy w stosunku do nabywanych przez spółkę towarów/usług oraz pod warunkiem zaakceptowania tej faktury przez dostawcę nie później niż do upływu terminu do złożenia deklaracji podatkowej za ten okres rozliczeniowy.

Uzyskanie akceptacji w terminie późniejszym uprawnia podatnika do złożenia stosownej korekty za okres rozliczeniowy, w którym fakturę wystawił. Ponadto może dokonać odliczenia w terminie określonym w art. 86 ust. 11 ustawy VAT.

Kwestia opodatkowania VAT nieodpłatnego przekazania towarów w ramach udzielonej gwarancji. Prawo do odliczenia podatku w związku z nabyciem albo wytworzeniem towarów nieodpłatnie przekazywanych w ramach udzielonej gwarancji, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 9 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4012.518.1.2021.PK

Jak wynika z wniosku, spółka zamierza utworzyć HUB-y, które będą odpowiedzialne za dystrybucję towarów (części) grupy (spółka jest podmiotem dominującym w grupie kapitałowej) na określonych rynkach. Spółka będzie uczestniczy w łańcuchu dostaw, gdzie może wystąpić jako (i) pierwszy w kolejności dostawca - gdy będzie producentem albo będzie miała na stanie dany towar i będzie go sprzedawała do HUB-u, (ii) pośredni dostawca - gdy będzie nabywała towar od swego kontrahenta i odsprzedawała do HUB-u, lub jako (iii) ostatni w kolejności dostawca - gdy będzie działać jako HUB.

Przy czym, niezależnie od tego, którym w kolejności dostawcą będzie spółka, towar nie będzie przemieszczany bezpośrednio od pierwszego dostawcy do ostatniego nabywcy, lecz od jednego do następnego w kolejności dostawcy, a w końcu do ostatniego nabywcy.

Zatem w opisanej sytuacji pomimo, że będzie dochodziło do następujących po sobie dostaw towaru, to ze względu na brak bezpośredniego transportu towaru od pierwszego dostawcy do ostatniego nabywcy transakcje te nie będą stanowiły dostaw łańcuchowych do których zastosowanie znajdują przepisy art. 22 ust. 2-3 ustawy VAT.

W konsekwencji, w zależności od tego, gdzie będzie kończyć się transport (wysyłka) towaru (części) dostarczanego przez spółkę, będzie stanowić (i) sprzedaż krajową - jeżeli spółka będzie dostarczać części na rzecz klienta w Polsce, (ii) WDT - jeżeli spółka będzie dostarczać części na rzecz klienta i będą one przemieszczane do innego państwa członkowskiego UE, lub (iii) eksport towarów - jeżeli spółka będzie dostarczać części na rzecz klienta i będą one przemieszczane poza terytorium UE.

Skoro w przedmiotowej sprawie spółka przekazuje nieodpłatnie części - w ramach realizacji zobowiązań gwaranta - to nie dochodzi do odrębnej dostawy towarów, a tym samym brak jest podstaw do uznania przedmiotowego wydania towarów za nieodpłatną dostawę towarów,

o której mowa w art. 7 ust. 2 ustawy VAT i opodatkowania jej VAT - niezależnie od tego czy wydanie towaru będzie na rzecz kontrahenta krajowego, unijnego czy też z państwa trzeciego.

Koszt nabycia czy też wytworzenia części przekazywanych w ramach gwarancji wchodzi w zakres ogólnych kosztów działalności podatnika, stanowi w związku z tym element ceny dostarczanych przez niego towarów. Oznacza to, że poniesiony wydatek w sposób pośredni wpływa na działalność gospodarczą spółki, a zatem należy go zakwalifikować do ogólnych wydatków dotyczących działalności gospodarczej, które spełniają przesłanki w zakresie prawa do odliczenia określone w art. 86 ust. 1 ustawy VAT.

Spółka ma zatem prawo do odliczenia podatku naliczonego w związku z nabyciem, importem lub wytworzeniem części, które zostały nieodpłatnie przekazane na potrzeby realizacji wniosków gwarancyjnych (napraw gwarancyjnych) produktów.

Kwestia ustalenia czy spółka komandytowa powinna posiadać status małego podatnika w przypadku korzystania z 9% stawki podatku oraz ustalenie okresu za jaki powinna badać przychody ze sprzedaży dla ustalenia statusu małego podatnika, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 10 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDWB.4010.37.2021.2.KK

Spółka komandytowa, która stała się podatnikiem podatku CIT dnia 1 stycznia 2021 r. lub dnia 1 maja 2021 r. nie jest podmiotem rozpoczynającym działalność, w związku z czym nie znajdzie do niej zastosowania art. 19 ust. 1e ustawy CIT, i tym samym, aby móc korzystać z preferencyjnej stawki podatku w wysokości 9%, konieczne jest posiadanie statusu małego podatnika.

Status małego podatnika należy ustalać, odwołując się do literalnego brzmienia art. 4a pkt 10 ustawy CIT, tj. należy badać przychody brutto ze sprzedaży z poprzedniego roku podatkowego. Przy czym, w sytuacji spółki komandytowej, która od dnia 1 maja 2021 r. stała się podatnikiem CIT, poprzedni rok podatkowy nie istnieje, zatem należy odwołać się do jej poprzedniego roku obrotowego. Mając powyższe na względzie, w analizowanym przypadku okresem, jaki należy brać pod uwagę przy określaniu statusu małego podatnika w roku podatkowym spółki komandytowej trwającym od dnia 1 maja 2021 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. jest poprzedni rok obrotowy, tj. okres od dnia 27 listopada 2019 r. do dnia 30 kwietnia 2021 r.

Wynagrodzenie za usługi hostingu mieści się w zakresie należności z tytułów wymienionych w art. 21 ust. 1 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 18 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.396.2021.1.AK

Udostępnienie powierzchni dyskowej oraz zapewnienie odpowiedniej ochrony plików zamieszczonych na serwerze w celu zapewnienia funkcjonowania oprogramowania należy zaliczyć do kategorii urządzeń przemysłowych, handlowych lub naukowych w rozumieniu art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT.

Infrastruktura informatyczna zarówno w wymiarze fizycznym, jak i wirtualnym, stanowi mechanizm lub zespół elementów służących do wykonywania określonych czynności, tym samym należy ją traktować jako urządzenie przemysłowe. W konsekwencji, wynagrodzenie za usługi hostingu w zakresie w jakim polegają one na udostępnieniu/obejmują udostępnianie urządzenia przemysłowego (udostępnie-

nie przestrzeni dyskowej) w przedstawionym powyżej rozumieniu, mieści się w zakresie art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT.

Tym samym, udostępnienie powierzchni dyskowej oraz zapewnienie odpowiedniej ochrony plików zamieszczonych na serwerze w celu zapewnienia funkcjonowania oprogramowania należy zaliczyć do kategorii urządzeń przemysłowych, handlowych lub naukowych w rozumieniu art. 21 ust. 1 pkt 1 ustawy CIT oraz art. 12 ust. 3 polsko-belgijskiej, polsko-niemieckiej, polsko-czeskiej UPO.

Skutki podatkowe w PCC świadczenia na bazie klauzuli *earn-out* przy nabyciu akcji od udziałowca, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 8 listopada 2021 r., sygn. 0111-KDIB2-3.4014.346.2021.1.MD

Spełnienie warunków do wypłaty dodatkowego świadczenia o charakterze „*earn-out*” i jego zapłata nie będzie skutkować powstaniem obowiązku podatkowego z tytułu PCC.

KONTAKT

ANNA PACZUSKA
tel. +48 505 455 593
anna.paczuska@ptpodatki.pl

PATRYCJA LUTAK
tel. +48 519 898 310
patrycja.lutak@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl